

a kocikat feltörték és a szállítmányokat megdézsmálták.

*

A Máv. üzletvezetősége részéről dr. Széll Ákos fogalmazó vett részt a nyomozásban, amelynek eredményéről szerdán délelőtti tett részletes jelentést Szécsényi detektív dr. Borbola kapitánynak. A rendőrség a nyomozást folytatja; ennek befejezése után az iratok az ügyészségre kerülnek. Különös, hogy amióta a rendőri nyomozás folyik, lopás nem történt. Ez arra vezethető vissza, hogy dacára annak, hogy a rendőrök a legnagyobb titokban végezték a munkájukat, a tolvajok mégis neszét vették az ellenük indított hadjáratnak.

Mit eredményezhetnek a sikeres német léghajótámadások.

Persius L., a szakirodalomban nagy tekintélynek örvendő német tengerészkapitány, a legutóbbi német Zeppelin-támadásokról ezeket írja:

— Tengerészeti vezérkarunk jelentéséből három egymásutáni léghajótámadásról értesülünk, amely London és az angol keleti part egyes helyei ellen irányult. Léghajóink ezen teljesítményeiről első sorban a *szakember* vesz elégtétellel tudomást. Ha a mostani támadás nem is hatolt be olyan mélyen Angliába, mint egyes korábbiak, például a január 31. és február 1. közti, amikor Liverpoolt, Bickenheadot, sőt bombáztuk, ahogy eddig megítélhetjük, a *mostani támadások*, főleg a március 31. és április 1. közti éjjeli, London Cityjére és az április 2. és 3. közti Edinburghra, Leithre és más helyekre történt bombázások *rendkívüli romboló hatásokkal jártak*. Az április 1-ről 2-ra virradó éjjel ötvennégy robbantó és gyújtóbomba hullott le angol hivatalos jelentés szerint a keleti grófságokban és huszonkettő az északkeleti határon. Mi, akik az angoloknak oly kedves és kényelmes hadviselés által szenvedünk és a többek közt az élelmiszerek rohamos árszökését kell eltűrniük, emlékeztetjük az angolokat földijüknek, *Russell E.* őrnagynak folyó évi február 23-án a „Daily Mail”-hoz intézett írására és azt ajánljuk nekik, szíveleljék meg azt, amikor bennünket hunoknak és barbároknak csufolnak.

„Sok angol ördöginek mondja, amikor ártatlan asszonyokra és gyermekekre bombákat dobnak. De vajon *kevésbé ördögi-e, a mikor minden asszony és gyermek az éhínségnek dobódik oda áldozatul, ahogy mi tesszük? A legtöbb közülünk kapva kapnának azon, hogy inkább hirtelen küldesse nek a másvilágra, semmint az éhhalálnak eszenek áldozatul.*”

Tengerészeti léghajóink és repülőjárműveink a támadások egész sorát intézték már Anglia ellen. Eleinte kicsufoltak bennünket, amikor a hadviselésnek ezzel a módszerével próbáltunk az angol lakosságra hatni. Azt mondták: ép az ellenkezőjét értük el annak, amit akartunk. Mert az asszonyok és gyermekek meggyilkolása csak megerősíti az angolokat abban a törekvésükben, hogy a barbár német népet legyőzzék. Azután a német barbarság fölötti felháborodás kiáltásait a saját kormányuk fölötti felháborodás kiáltásai váltották fel. Szemére hányták, hogy a léghajótámadások elleni óvintézkedéseket hiányosan szervezték és a katonai hatóságokat is tehetetlenséggel vádolták. Sokfelé hangzott fel a *megtorlásért való követelődés*. Azt hajtogatták, hogy szét kell rombolni a düsseldorfi és más léghajócsarnokainkat. *Balfour* erre bevallotta, hogy az angol repülő-technika nem áll azon a magaslaton, hogy ezeknek a kívánságoknak meg tudjon felelni. Arra azonban föltétlenül képesek az angol repülők, hogy a német tengerparton fellépjenek. Így történt aztán, hogy március 26-án angol cirkálókon repülők jöttek, akik észak-friz partunkat bombázták és elvesztett két halászgőzünket és egy torpedónaszádunkat. Más eredménye az angol bombázásnak nem volt. A mi védőegységeink helyükön voltak és sikerült az angol repülők által szán-

zást folytatja; ennek befejezése után az iratok az ügyészségre kerülnek. Különös, hogy amióta a rendőri nyomozás folyik, lopás nem történt. Ez arra vezethető vissza, hogy dacára annak, hogy a rendőrök a legnagyobb titokban végezték a munkájukat, a tolvajok mégis neszét vették az ellenük indított hadjáratnak.

dakolt kártevésnek elejét venni, sőt három légi járművet leszállásra is kényszeríteni.

Valamikor amellettt erősködtek az angol alsóházban, hogy a német léghajóktól nincs mit tartani. 1913. március 26-án *Curchill*, aki akkoriban, mint az angol admirális első lordja az angol repülőügyért is felelős volt, azt mondta:

„Semmiféle szemrehányás sem tehető nekünk, hogy a kormányozható léghajók építése terén valamilyen tekintetben elmaradtunk. Még mielőtt ilyen hajók bárki által is használhatók lesznek, mi úgy a támadás, mint a védelem terén fel leszünk szerelve. Mindenekelőtt attól kellene óvakodni, hogy a német léghajóveszedelem miatt pánikot terjesszünk. Ez dőre dolog — silly — volna. Intézkedést tettünk minden támadás kivédésére. Készen van harminc-negyven olyan ágyunk, amelyek merőlegesen tudnak tüzelni, a továbbiak munkában vannak. A kísérletek rendkívül kielégítőek voltak. Egyszerűen mindent megtettünk, ami szükséges. Senkinek sincs oka a nyugtalankodásra.”

A derűs bizalom e szavai megnyugtatták az angolokat. Ma ezen a bizalmon bizonyára szánva-bánva átkozódnak. Az angol védelmi szolgálatnak mégis van egy el nem vitatható sikere, az első. Fájdalommal tudjuk meg a tengerészeti vezérkar április 1-i jelentéséből: „L. 15.-ünket lövés érte és a Themse előtt le kellett ereszkednie a vízre.” Legénységének a sorsáról megnyugtatt bennünket az április 2-iki Reuter-jelentés. Az „Olivine” nevű halászgőzös kimentette embereinket. Ha szárazföldre hullott volna le ez a léghajónk, utasai bizonyára szétzúzódtak volna.

A legutóbbi bombázásokból azt a hitet merítjük, hogy ezek egyáltalán nem fokozzák az angoloknak a győzelemhez való akaratát, sőt, hogy azok miatt a károk miatt, amelyeket a kikötőkben, berendezésekben, vagyonban, árukban okoztak, nekünk kedvező hatást idéznek elő. Miként tengeralattjáróinktól, ép úgy *csupán* léghajóinktól sem várjuk, hogy Nagybritanniától a béke után való kiáltást váltják ki, azonban figyelembe kell vennünk a ható tényezők összességét. Nagyobbszámu léghajóvállalkozásakkor rombolásokat idézhet elő, hogy tekintélyes jelentőségű tényezőt képviselhet a mi javunkra. Azután nem megvetendő eredmény az sem, hogy most az angol nép végre a saját bőrén is megérzi a háborút. Biztonságos szigetről az angol bizonyos nyugodt fölényrel szemlélte az európai harcterek eseményeit. Most majd rájönnek arra, hogy *a németeknek olyan fegyverük van, amellyel szemben tehetetlenek maguk is, flottájuk is*. És amint elvesztik a megközelíthetetlenességükben való hitüket, talán bekövetkezik magukba szállásuk is.

Az a tény, hogy léghajóink, egynek a kivételével, sértetlenül tértek megint haza háromszoros utjukról, föltette örömdetes. Tanúsága annak, mennyire teljesítőképes a személyzetünk és az anyagunk. Reméljük, hogy léghajóink ezentúl is eredményes látogatásokat tesznek majd angol földön. A fenforgó és *kényszerítő* körülmények közt helyeselnünk kell minden hadieszközt, amely azt a reményt nyújtja, hogy közelebb hozza a békekötés idejét.

Hebők Mihály a háborúról.

(*Saját tudósítónktól.*) Hebők Mihály alacsony, sovány ember. Ötvenöt éves és a harmadik feleségét „nyüvi el.” Ősz bajusza vastag és egészen eltakarja kurt és fensőséges válaszokat adó száját. Prémisipkája erősen kopott, hosszú formájú, de a világért be nem nyomná a tetejét, talán hiu az öreg és a sapkájával magásabbnak akar látszani. A téli ruhadarabot a szó szoros értelmében a szemére húzza, úgy, hogy kicsi, sovány arcából a szeme csak félig villan elő. A botját a földre szegzi — ebben nagy a gyakorlata — és így áll a nappal szemben.

Szeged-Királyhalmon az erdőéri szakiskola szomszédságában levő nagy tisztáson láttam meg ebben a helyzetben Hebők Mihályt. Disznókra, tehénkre vigyáz, ha kell a földmunkánál is segédkezik és ezért kijár neki komencióképen havi 30 pengő, koszt és lakás.

— Milyen az élet sora idekinn? — Kérde tőle Seultéty Sándor főszámvevő.

— Mint rendesen.

— Hogy viselik el a háborút?

— *Nagy a drágaság.* Tegnap is a városba vótam, nem lehet ott már a levegőt se megfizetni. Ez a cipő rajtam — itt botjával a cipőjére ütött — tavaly tavasszal tíz pengő volt. Most tizannyolecat kérnek érte.

— Van-e családja a háborúban?

— Öt fiam és egy vejem.

— Mondja, Hebők bácsi, igaz-e, hogy a tanyán az asszonyok olyan rosszak, míg az urak a háborúban küzdenek és vérzenek?

— Ugyan kivel?

— Itthon van a fiatalsg.

— Azek a suplencok? Van, aki velük is beéri.

— Hát az orosz foglyok?

— Egyik-másik arra is ráveti a szemét.

— Aztán a földmunkák rendben mennek-e?

— Rendben, ahol. Ehuu is az a darab föld. Magam műveltam meg. Ide hozott a tésasszony valami suplencot, de nem lehetett kívánni, olyan nehezen jött keze alól a munka. Az asszonya többet ér.

— A maga felesége dolgozik-e?

— Bizonyosan.

— Talán nem élnek együtt?

— Nem az első kettővel.

— Hogyan?

— Az úgy volt, hogy az első eltemettem. Azután megnősültem. A második is meghalt. Aki él, az a harmadik.

— Hány gyereke van?

— Hat. Hát sok az három asszonytul?

— Aztán mért nem szegődnek együtt a feleségével?

— Jó így is. A főtanácsos ur azt mondta, hogy Hebők bácsi, maga ide gyűjön, ezt a munkát nem lehet mindenkire bízni. Az asszony amott van, varrni, mosni ott is lehet.

Még tartott a szó rövid ideig Hebők Mihálylyal, azután folytattuk utunkat az áldott szegedi bérföldeken. A nap pompásan sütött le, a bevetett földek arról tanuskodtak, hogy a gazdasági háború magyar vezérei és szegedi munkásai nem végeztek meddő munkát. A termékeny talaj nem marad meddő és ha nem szövünk vérmes reményeket, de le sem mondunk, ha tudunk takarékoskodni és becsztani, dolgozni, verejtékeznünk továbbra is, emellett okosan és szerényen gazdálkodni: